

**KILL
THE
BOY
BAND**

GOLDY
MOLDAVSKY

VERTAALD DOOR ASTRID STAARTJES

Hoe dun is de lijn tussen fan en freak?

YOUNG AWESOME

Voor mijn moeder en vader, de beste verhalenvertellers ter wereld.

– GM

Eerste druk 2017

Copyright © 2016 Goldy Moldavsky

Oorspronkelijke titel: *Kill The Boy Band*

Oorspronkelijk verschenen bij Point, an imprint of Scholastic Inc., Publishers since 1920.

Scholastic, POINT, and associated logos are trademarks and/or registered trademarks of Scholastic Inc. All rights reserved.

© 2017 vertaling: Astrid Staartjes

© 2017 vormgeving omslag: Caren Limpens

Young & Awesome / www.youngandawesome.nl

Young & Awesome is een imprint van Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 7225 0 / NUR 285

Dit boek is fictie. Namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur ofwel fictief gebruikt. Enige gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, bedrijven, evenementen of locaties berust geheel op toeval.

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het FSC®-keurmerk.

Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Het is altijd het verstandigst
om de waarheid te vertellen,
behalve natuurlijk als je
ontzettend goed kunt liegen.

– Jerome Klapka Jerome

Wat je vooral moet weten, is dat dit geen fanfictie is. Het is niet een of andere Tumblr-fantasia van een eenzaam meisje dat ervan droomt haar celebritycrush te ontmoeten. Dit verhaal gaat over mij en mijn vriendinnen en de keer dat we The Ruperts ontmoetten. Je kunt het geloven of niet, dat mag je zelf beslissen. Dat je in het nieuws een andere versie van de gebeurtenissen hebt gehoord, wil nog niet zeggen dat mijn verhaal niet klopt.

Ik wil precies vertellen hoe het is gegaan. Ik wil dat mensen de waarheid horen.

En ik heb echt spijt van wat we hebben gedaan.

**DEEL
EEN**

1

Mensen hebben me voor gek versleten.

Ik snap het best: fangirls worden voortdurend afgezeken. Ze zeggen dat we raar zijn, hysterisch, geobsedeerd, rijp voor het gesticht. Maar die mensen begrijpen het niet. Dat ik toevallig ergens gek op ben, betekent niet dat ik zelf gek ben. En ik hield echt van The Ruperts, honderd keer meer dan van vanille-ijs in de zomer, positieve reacties op mijn fanfics of een goede jaren-tachtigfilm ontdekken die ik nog niet ken.

Dat ik toevallig een Ruperts-fan was, betekent niet dat ik gek was. Dat is belangrijk om te weten, want wat ik je ga vertellen zal nogal, eh... gek klinken.

Rupert Pierpont zat in onze hotelkamer.

Je vraagt je waarschijnlijk af hoe we dat voor elkaar hadden gekregen. Het komt niet elke dag voor dat je alleen bent met een lid van de populairste boyband ooit.

Wacht. Even opnieuw.

Het komt niet elke dag voor dat je alleen bent met de grootste sukkel uit de populairste boyband ooit, die is geblinddoekt en vastgebonden aan een stoel.

Je denkt nu waarschijnlijk: hoezo is hij zo'n sukkel dan? Maar dat vertel ik je later. Vooralsnog stonden Erin, Isabel, Apple en ik hem alleen maar aan te staren, in de hoop dat hij weer bij zou komen.

We hadden de lichten nog niet aangedaan, dus de kamer werd alleen verlicht door de middagzon die door de ouderwetse ramen naar binnen viel. Het late zonlicht stroomde over het grijze tapijt en de lavendelblauwe wanden, die daardoor paars kleurden. Los daarvan was het vertrek donker. En dat paste perfect bij de sfeer van dat moment.

Alleen het getik op Isabels telefoon was te horen. Het scherm was compleet gebarsten en het hoesje bestond uit een met papier en plakband in elkaar geflanste collage van de ontblote torso van Rupert L., maar Isabel hield de telefoon in haar hand alsof die het waardevolste object ter wereld was. Wat haar betreft was dat waarschijnlijk ook zo. Tijdens het typen hield ze de telefoon vlak bij haar gezicht waardoor er een blauwe, monitorachtige gloed op haar gezicht scheen.

Ze verbrak als eerste de stilte. ‘Wat draagt hij nou weer?’

‘Hiphop,’ antwoordde ik.

Het woord ‘HIPHOP’ bungelde letterlijk aan een ketting om zijn nek. Rupert P. was een wandelende identiteitscrisis. Nog geen twee weken geleden was hij van top tot teen punk, met rechtopstaand haar en geblondeerde wenkbrauwen. Nu was hij gehuld in een oversized sportshirt, laaghangende broek en basketbalschoenen, plus natuurlijk – voor wie het nog niet doorhad – die ketting met die koeienletters. Maar het klopte gewoon niet. Het was niet eens een basketbalshirt maar een ijshockeyshirt, een kindermaat, van een of ander team dat Gang Green heette. Echt weer iets voor Rupert P. om zelfs met een identiteitscrisis de plank mis te slaan. ‘Agressieve stijlkeuze.’

‘Een mislukte poging,’ snoof Isabel laatdunkend.

‘Ik vind dat hij er cute uitziet,’ zei Apple, en ze kreeg nog bollere appelwangen toen ze glimlachte.

‘Dat weten we ondertussen wel,’ zei Erin.

Pas uren later, of misschien waren het maar een paar minuten – voor ons gevoel duurde het in ieder geval eindeloos – verroerde Rupert P. zich. Hij draaide zijn hoofd en probeerde zijn armen te bewegen, eerst voorzichtig maar daarna heftig en schokkerig. Hij zat goed vastgesnoerd. Ik was eerlijk gezegd nogal onder de indruk. Ik wist niet dat je met panty’s zulke stevige knopen kon maken.

Uiteindelijk rezen de perfect gestileerde wenkbrauwen die boven zijn blinddoek uitstaken (panty's fungeren trouwens ook perfect als blinddoek) van angst de lucht in, of misschien kwam het door het kille besef.

En het eerste wat hij zei was: 'Griffin?'

We keken elkaar alle vier aan. Isabel, die zich even wist te ontworstelen aan de magische aantrekkingskracht van haar telefoon, rolde met haar ogen en langzaam krulden haar mondhoeken smalend omhoog. Met een hernieuwd enthousiasme vlogen haar duimen over de toetsen. Apple fronste haar voorhoofd en aangezien ze geen snack direct bij de hand had (haar redmiddel als de stress toeslaat), koos ze voor het beste alternatief: ze kauwde op een pluk van haar geverfde, kastanjebruine haar.

Ik zag Apple en Isabel alleen vanuit mijn ooghoeken, want mijn blik was gericht op Erin. Ik probeerde haar duidelijk te maken dat ze het niet moest doen. Maar Erin doet uiteindelijk toch waar ze zelf zin in heeft. Ze zegt altijd dat ik veel te lief ben. Waarop ik zeg dat daar niks mis mee is. Waarop Erin dan zegt: fuck dat lieve-meisjesgedrag. Meestal trekt ze daarbij mijn kraag recht of strijkt mijn haar achter mijn oor, en 'fuck' in combinatie met 'lief meisje' klinkt dan altijd een stuk minder scherp. Maar op dat moment, toen het er het meest op aankwam, zei Erin niets. Ze glimlachte alleen maar.

Erin was een sprankelende verschijning met goudblond haar, en als ze lachte, lichtte haar gezicht echt op. Het meest in het oog springend was haar mond, altijd roodgestift. Als ze sprak, bewogen haar lippen alsof ze met een andere taal was opgegroeid of vroeger een accent had gehad, alsof het Engels een of andere uitheemse taal voor haar was. Het was hypnotiserend. Ik kan het weten, want ik heb gezien hoe jongens naar Erin kijken als ze praat, ook al zegt ze iets totaal onzinnigs. Ze staren naar haar mond. Meisjes trouwens ook. Volgens mij mocht Erin me meteen omdat ik altijd naar haar ogen keek. Die waren, in tegenstelling tot de rest van haar voorkomen, donker en palm-den je niet in. Maar haar verleidelijke lach was als een magnetische kracht, soms durfde je er niet naar te kijken uit angst dat je zou worden opgeslokt. Echt pech voor Rupert P. dat hij die door zijn blinddoek niet kon zien.

'Nee, niet Griffin,' zei Erin. Zoet. Zangerig. Sexy. Best ziek als je erover nadenkt, maar op de een of andere manier toch passend.

Rupert P. verstarde, behalve zijn borst, die zo hevig op en neer ging dat het leek alsof hij aan de beademing lag. ‘Wie zijn jullie in godsnaam?’ riep hij. Zijn bekakte Londense accent schoot uit bij ‘god’.

Even voor alle duidelijkheid: niemand van ons, behalve Apple, mocht Rupert P., en als ik zelf had mogen kiezen wie van The Ruperts ik zou willen gijzelen, zou ik zeker niet bij hem zijn uitgekomen. In elke boyband zit onvermijdelijk een Rupert P.: De Lelijkste. Normaal gesproken doen lelijke boybandleden hun best om de aandacht van hun gezicht af te leiden door zich volledig op hun haar te focussen (baarden, een kleurtje, debiele vlechtjes), maar Rupert P. had nog niet eens de moeite genomen die bos stro van hem te verbergen onder een pet.

De zweetdruppels bij zijn slapen kleurden zijn rossige haar in een donkerdere, kastanjebruine tint. Rupert P.’s haar was een vuurrode paddenstoelwolk die zijn gezicht tot die catastrofale, massahysterie veroorzakende bom maakte. Oké, dat is best lullig, en Apple zou het absoluut niet met me eens zijn, maar persoonlijk val ik niet op roodharigen.

Apple daarentegen – een schat, hoor, daar niet van – was helemaal gek op hem. Haar toewijding was werkelijk inspirerend, niet alleen voor mij maar voor fangirls over de hele wereld. Ze knielde voor Rupert P. neer. ‘Niet bang zijn. Er is niets aan de hand,’ zei ze met een poeslief stemmetje. Haar open gespreide hand hing even boven zijn gebalde vuist, waarvan de knokkels wit weggetrokken, totdat ze haar hand heel langzaam op de zijne liet zakken. Afgaande op haar stokkende adem, haar extatische blik en de gênante geluidjes die ze voortbracht, kreeg ik de indruk dat ze klaarkwam.

Rupert P. was beduidend minder enthousiast over de aanraking. ‘Rot op!’ brulde hij.

Terwijl ik toekeek hoe hij zich probeerde te bevrijden, schoot me een zin te binnen uit een van hun liedjes.

*I'm all tied up in your lovin', girl
I'm all tied up in you
But don't ever let me free, girl
Let's take these chains of love and tie you up too*

Ik hield iemand gegijzeld en het enige wat er in me omging, was een liefdesliedje uit de top 100.

Ik ging zeker naar de hel.

Ik wist allang dat dit verkeerd was, maar nu Rupert P. was bijgekomen en zijn mond opendeed, drong het in alle hevigheid tot me door.

We konden hem hier niet blijven vasthouden.

Ik zou de anderen vertellen hoe ik erover dacht, hen ervan overtuigen dat dit een superdomme actie was, zelfs voor ons doen. Gewoonlijk sprak ik me niet uit – dat was Erins rol – maar we moesten nu het juiste doen. We waren allemaal vijftien, maar ik zou als eerste zestien worden, wat inhield dat ik de oudste was. Ik had de verantwoordelijkheid om dit volwassen aan te pakken. Erin was mijn beste vriendin; zij zou me steunen. En Isabel volgde Erin in alles wat ze zei. Ik bedoel, wat zouden we überhaupt met hem aan moeten? Behalve Apple was er niemand in deze kamer die hem graag mocht. De so-wEEK kwam eraan. Ik had helemaal geen tijd om naar de hel te gaan.

‘Wat willen jullie?’ riep Rupert P. ‘Willen jullie dat ik ga zingen? Ik zal voor jullie zingen!’

‘OMG, dit kan niet waar zijn,’ zei Isabel. Ze wierp een blik op Erin en haar wenkbrauwen gingen omhoog. Ik weet niet waarom, maar Erin grijnsde besmuikt. Zeker een inside joke. We kenden genoeg inside jokes, maar deze leek alleen tussen hen te zijn. Ik vroeg me af of Isabel en Erin marathonchatsessies zonder mij hadden, vol met inside jokes. Ik vroeg me af wat ze zouden doen als ik zou opperen om Rupert P. vrij te laten. Zouden ze me raar aankijken? Zou Isabel een zijdelingse blik op Erin werpen en haar wenkbrauwen optrekken? Zou Erin dan weer besmuikt grijnzen?

‘Gaat het om geld?’ vroeg Rupert P. ‘Willen jullie losgeld? Zijn jullie een Mexicaans drugskartel?’

Hij had werkelijk geen idee wie we waren. Dat was in ieder geval een pluspunt. Als we hem nu lieten gaan, konden we er nog mee weggkomen, het onder het tapijt vegen, er zonder kleerscheuren afkomen, et cetera, et cetera.

‘Alsjeblieft, ik geef jullie wat jullie maar willen! Hak in godsnaam niet een vinger af! Kom alsjeblieft niet aan mijn haar!’

‘Natuurlijk knippen we je haar niet af!’ zei Apple met een piepstemmetje,

zoals ze altijd deed wanneer ze opgewonden was. ‘Of misschien alleen je ratenstaart?’

Je zou kunnen denken dat er daadwerkelijk een staart bij zijn stuitje groeide, maar Apple doelde op de haarlok in zijn nek. Ik had je dat detail willen besparen, maar helaas ontkom ik er nu niet aan.

‘Mag dat?’ vervolgde Apple. Als er een schaar in deze kamer had gelegen, had ze die staart allang in haar hand (en hoogstwaarschijnlijk in haar mond) gehad.

Rupert zoog de lucht naar binnen en toen gebeurde er iets raars: hij begon te lachen. ‘O, nou snap ik het, jullie zijn gewoon fans!’

Shit. Hij had ons door.

Ik trok een paar keer aan het elastieken armbandje om mijn linkerpols en liet het telkens los zodat het tegen mijn arm kletste, terwijl ik ondertussen probeerde na te denken. Ik moest iets doen voordat we ontmaskerd zouden worden. Hoe meer tijd er verstreek, des te duidelijker werd het me hoe fout dit allemaal was. Deze dag zou niet de geschiedenis ingaan als de dag dat ik een ginger gegijzeld hield. Het zou de dag worden waarop ik een ginger zijn vrijheid teruggaf. Zo stelde ik het me graag voor. In werkelijkheid maakte ik me vooral druk om wat mijn vriendinnen van me zouden vinden als ik dit zou voorstellen.

‘Fangirls!’ schreeuwde Rupert P. ‘Irritante, zielige, kwijlende kutfans! Jullie zijn allemaal psychopaten!’

Er verscheen een enorme grijns op Isabels gezicht, niet omdat ze het zo leuk vond om voor psychopaat te worden uitgemaakt – Isabel had weliswaar sadistische trekjes, maar zelfs zij zou dit niet leuk vinden – maar omdat, zo vermoedde ik, ze van dichtbij meemaakte dat een boybandlid door het lint ging. Een celebrity die zijn fans voor psychopaten uitmaakt, zou zeker het nieuws halen. Schreeuwende koppen. Een schandaal. En Isabel was dol op schandalen. ‘Jee, Rupert P., wat gaat er nu door je heen?’

‘Wil je echt weten wat ik van fans vind?’ vroeg Rupert P.

Isabel knikte enthousiast en hield haar telefoon voor zijn gezicht. De kleine streepjes van haar voicerecorder gingen spastisch op en neer in hetzelfde ritme als mijn hartslag. ‘Duidelijk spreken, graag,’ zei ze.

‘Op de eerste plaats komen katholieke leraren,’ begon Rupert P. ‘Daaronder komen paparazzi, dááronder zwervers en dan, kilometers daaronder, komen fangirls pas. Jullie zijn het allerlaagste uitschot. Weet je wat ik ga doen zodra ik vrijkom? Ik ga jullie afslachten. De politie inlichten? Vergeet het maar. Ik ga jullie vastbinden, precies zoals jullie met mij hebben gedaan en dan: de fik erin! Ik ga gewoon zitten toekijken hoe jullie in vlammen opgaan. Wat zeg je daarvan?’

Wreed.

Isabel drukte op de rode knop op haar scherm om de opname te stoppen. ‘Hier haal ik wel een paar hits mee binnen.’

‘Dat kun je niet posten!’ zei Apple. ‘Dit is allemaal superstressvol voor hem. Kun je niet zien hoe bang en kwetsbaar hij op dit moment is? Niemand vindt het leuk om te worden vastgebonden, celebrity’s al helemaal niet.’

‘Wacht even, hebben jullie dit opgenomen?’ vroeg Rupert P. ‘Dit kan niet waar zijn! Laat me gaan!’

Hij raakte steeds geagiteerder en we konden alleen maar verbijsterd toekijken, alsof het een van zijn performances was. ‘Ik heb verplichtingen!’ jammerde Rupert P. ‘Ik had met Michelle afgesproken! Ze gaat me vermoorden!’

Michelle Hornsbury, de vriendin van Rupert P.

Of liever gezegd: Michelle Hornsbury, het zogenaamde / niet echte / vermeende vriendinnetje van Rupert P. Ik was haar bijna vergeten, maar ik had moeten weten dat ze hier ergens rondhing. Ze volgde Rupert P. echt overal.

Ik voelde mijn telefoon in mijn broekzak trillen. Ik haalde hem tevoorschijn en zag dat mijn moeder weer een berichtje had gestuurd.

Hebben jullie het gezellig? stond er.

Mijn moeder dacht dat ik bij een vriendin logeerde. Wat in zekere zin klopte. Ik had gemakshalve onvermeld gelaten dat de overnachting in een hotel in Manhattan plaatsvond. Het was een fluitje van een cent om mijn moeder voor te liegen, vooral omdat ze nooit doorvroeg. Simpele vragen als: Bij wie ga je logeren? Kun je me het telefoonnummer van haar ouders geven? Weet je zeker dat ze het goed vinden als je blijft slapen? Het is per slot van rekening Thanksgiving, zouden al voldoende zijn om me te betrappen. Maar dat krijg je als je het type meisje bent dat nooit problemen veroorzaakt. Je wordt blindelings vertrouwd.

Hoogstwaarschijnlijk stelde mijn moeder geen enkele vraag omdat ze zich schuldig voelde dat ze tijdens Thanksgiving moest werken. En omdat ik zo-
waar interesse toonde in een échte ontmoeting met vriendinnen in plaats
van gesprekken te voeren via de computer of de telefoon. Mijn moeder had
het liefst dat ik me vrolijk en sociaal gedroeg, en de therapeut die ik twee
keer per week bezocht was het met haar eens. Dat ging me namelijk niet echt
makkelijk af na alles wat er met mijn vader was gebeurd.

Ik stuurde haar een berichtje terug.

Supergezellig!

Ik lette even niet op Erin, maar toen ze langs me snelde, was ik er weer
met mijn volle aandacht bij. De felroze panty die ze om Ruperts mond had
gebonden vloekte met zijn bleke sproetenhuid, maar dat deed waarschijnlijk
niet ter zake aangezien hij alleen als knevel was bedoeld.

Ik had echt geen idee dat panty's zo multi-inzetbaar waren.

Erin trok aan beide uiteinden, waardoor Rupert P. zijn mond in een ver-
wongen grijns vertrok. 'Groepsoverleg,' zei ze. 'Nu meteen.'